

lertidig kunde foretage et Skridt, som bødede paa de uheldige Omstændigheder, der virkelig ere til Stede ved, at kun en Del af Landets Arbejdere er kommen ind under den ny Lov, medens en betydeligt større Del ikke er kommen ind under den. I Tilfælde af, at man nu gik til at vedtage det foreliggende Forslag eller muligvis et Forslag, som havde modtaget Ændringer fra dette Ting — for lad mig sige det straks: Forslagsstillerne ere selvfølgelig villige til at foretage Ændringer og til at opfylde alle rimelige Ønsker i saa Henseende — saa naaede man jo ogsaa at vinde den Tid, der er nødvendig til en videre Udvikling af den Lovgivning, man i Fjor slog ind paa, og jeg mener, at det at vinde Tid, det i det hele taget at faa foretaget foreløbige Foranstaltninger, som kunne være nogenlunde tilfredsstillende for Arbejderne midlertidig, det vilde være en ret betydelig Vinding, og det vilde jo bidrage meget til at bringe Sindene i Ro hos dem, som nu ere utaalmodige, fordi de ikke ere komne ind under den nu snart i Kraft trædende Lov. Nu vide jo Forslagsstillerne meget godt, at det, de her foreslaa, er noget lidt, endogsaa meget lidt, men det, vi tilsigte, er jo ogsaa kun det, at det skulde virke foreløbig for dog at give dem noget i den efter vor Mening lange Tid, der vil hengaa, indtil man kommer til at udvikle Lovgivningen i den Henseende. Saa meget vilde Forslaget dog i hvert Tilfælde bevirke, hvis man opnaaede Enighed om det, at mange af de uheldige Ting, der nu ske, naar der indtræffer Ulykkestilfælde for en af disse Arbejdere, ville være afhjulpne eller under alle Omstændigheder delvis afhjulpne. Vi ville da under alle Omstændigheder være fri for at se, at saadanne Mennesker, der komme til Skade under deres Arbejde, falde ind under det offentlige Fattigvæsen, og allerede den ene Ting vilde jo dog være en ikke ubetydelig Vinding; thi det er dog noget, som vel sagtens maa støde enhver rettænkende Mand, naar han ser, at den Mand, som er kommen til Skade under sit Arbejde, netop af den Grund skal falde ind under det offentlige Fattigvæsens Forsorg. At vi have holdt Forslaget nær op til Forslaget om Alderdomsunderstøttelsen for trængende uden for Fattigvæsenet, er jo noget, der ligger i selve Sagens Natur, det behøver jeg jo slet ikke at omtale, fordi det har været omtalt her saa ofte, og det er noget, som alle ærede Medlemmer jo selvfølgelig vide og have set, uden at jeg behøver at omtale det. Men jeg synes, at disse Ar-

bejdets Invalider, som der her paa dette Forslag er Tale om, i det mindste kunne have et lige saa stort Krav til Samfundet som de andre Arbejdets Invalider, som man jo som oftest kan kalde dem, der naa op over de 60 Aar, og som paa Grund af Alderdom ikke ere i Stand til at ernære sig og sine. Jeg synes, at de, der ere komne til Skade ved Ulykkestilfælde, selv om de ikke have opnaaet den Alder, der berettiger de andre til at forsørges uden for Fattigvæsenet, have et lige saa stort Krav paa det Samfund, som de leve i og ere Medlemmer af. Jeg kan med disse ganske faa Ord slutte med at anbefale det foreliggende Forslag til Tingets Velvilje. Vi vide, som jeg sagde nylig, meget godt, at det er ikke noget betydeligt, vi tilbyde, vi vide godt, at det ikke er noget, som for stedse vil tilfredsstille de Mennesker, Lovforslaget tager Sigte paa, men vi mene, at det vilde være et ret betydeligt Savn, der vilde blive afhjulpne, om dette Forslag blev ophøjet til Lov.

Ordføreren for det andet Forslag (*J. Hage*): Det Forslag, som jeg skal tillade mig at anbefale, handler jo kun om danske Fiskeres Forsikring mod Ulykkestilfælde, det handler altsaa til Dels om det samme som det Forslag, den ærede sidste Taler har behandlet, men ogsaa kun for en ringe Del. Det er imidlertid saaledes, at vi uundgaelig maa tage Standpunkt til det af det ærede Medlem med flere fremsatte Forslag, idet Fiskerbefolkningen jo ogsaa er indbefattet i dette Forslag. Jeg skal dog ikke nærmere komme ind paa selve dette Forslag. Det ærede Medlem betegnede det selv som midlertidigt, og hvis man kunde fastholde det, at det var midlertidigt, og man vidste, ad hvilke Veje man skulde gaa for endelig at løse Spørgsmaalet, saa kunde jeg for mit Vedkommende ikke have noget at indvende derimod, thi det vilde være heldigt, om man i Overgangsaaarene kunde have en Hjælp, der efter Omstændighederne kunde siges at være rigelig. Jeg er imidlertid noget bange for, at faar man denne Lov, vil det blive meget vanskeligt at faa andre Love, som stykkevis løse disse Spørgsmaal, og navnlig vil det vistnok blive vanskeligt at faa en Lov gennemført som den, jeg tillader mig at anbefale, og som væsentlig bygger paa Hjælp til Selvhjælp. Jeg tror nu, at det har sine store Fordele. Vi have set det med Sygekasserne, at det i Virkeligheden er en ganske anderledes Følelse, hvormed Medlemmerne